

Sygn. akt IV CNP 17/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi strony powodowej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt I AGa (...),
w sprawie z powództwa H. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko A. Spółce Akcyjnej w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 listopada 2021 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powód H. sp. z o.o. w G. domagał się zasądzenia od A. S.A. w G. kwoty 228.842,90 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych. Wyrokiem z dnia 9 października 2018 r. w sprawie IX GC (...) Sąd Okręgowy w G. uwzględnił powództwo. Po rozpoznaniu apelacji pozwanego, wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2019 r. w sprawie I AGa (...) Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że oddalił powództwo i obciążył powoda kosztami postępowania za obie instancje. Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności

z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), wskazując na wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 42 791,76 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem badania w postępowaniu zainicjowanym wskazanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jest niezgodność z prawem prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie. Ocena zasadności skargi dokonywana jest przez Sąd Najwyższy przy zastosowaniu autonomicznego pojęcia bezprawności, zgodnie z którym orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, Nr 1, poz. 17 i z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, Nr 2, poz. 35 oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., Sk 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz. U. 2012, poz. 1104).

Stosownie do art. 424⁵ k.p.c., skarga powinna zawierać:

- 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części;
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie;
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny;
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy;
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi;
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Ponadto skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego. Do skargi - oprócz jej odpisów dla doręczenia ich

uczestniczącym w sprawie osobom - dołącza się dwa odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego.

Ze względu na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego oraz jego funkcję, skarga musi spełniać wysokie wymagania formalne, które podzielić należy na wymogi stawiane pismu procesowemu (art. 424⁵ § 2 k.p.c.), których ewentualne wadliwości podlegają naprawieniu oraz wymogi konstrukcyjne skargi (art. 424⁵ § 1 k.p.c.), których braki nie podlegają sanacji, lecz powodują obligatoryjne odrzucenie skargi na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Przedstawiona skarga nie spełnia wymagania konstrukcyjnego określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., albowiem skarżący ograniczył się w tym zakresie wyłącznie do wskazania przepisu prawa materialnego, którego naruszenie zarzuca (art. 358 k.c.), nie wyjaśnił natomiast, na czym naruszenie tego przepisu ma według niego polegać. Nie zawarł takiego wyjaśnienia także w części skargi zatytułowanej „uzasadnienie”, w której przedstawił jedynie pokrótce stan faktyczny, przebieg postępowania w poprzedniej sprawie oraz inne orzeczenia mające związek ze sprawą. Spełnienie wymagania przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia polega zaś, podobnie jak w przypadku skargi kasacyjnej, na tym, że skarżący powinien wskazać, na której z przewidzianych w art. 424⁴ k.p.c. podstaw opiera skargę, następnie przytoczyć - oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) - naruszone przepisy prawa i wyjaśnić, na czym ich naruszenie polegało (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2012 r., I BP 4/11, niepubl.). Prawidłowe uzasadnienie podstaw skargi polegać natomiast powinno na przedstawieniu argumentacji prawniczej w celu wykazania ich zasadności. Dotyczy to także naruszeń w ocenie skarżącego oczywistych lub łatwych do dostrzeżenia, Sąd Najwyższy nie może bowiem wyręczać strony skarżącej w prawidłowym wypełnieniu koniecznych wymagań konstrukcyjnych tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Skarga nie spełnia również wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., polegającego na przeprowadzeniu umotywowanego wyводу prawnego wykazującego, że w sprawie nie przysługuje skarżącemu jakikolwiek inny, niż wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem, środek zaskarżenia prowadzący do zmiany lub uchylenia wyroku

objętego rozpatrywaną skargą. Nie chodzi tu przy tym tylko o skargę kasacyjną lub skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie wyroku, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia. Wśród tych środków należy wymienić skargę nadzwyczajną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2020 r., V CNP 2/20 nie publ.), powództwa opozycyjne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2008 r., V CNP 199/07), powództwo oparte na art. 138 k.r.o. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2009 r., I CNP 91/09, OSNC-ZD 2010, nr C, poz. 85) oraz zwykle i szczególne środki przysługujące w postępowaniu nieprocesowym, przewidziane w art. 523, 539-543, art. 550 § 2, art. 577, 614, 678, 679 i art. 690 § 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140) . Skarżący ograniczył się w tym zakresie do ogólnikowego wskazania, że brak jest podstaw do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a zaskarżone orzeczenie zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. nie podlegało zaskarżeniu skargą kasacyjną. Nawet przyjmując, że przedstawiony w skardze wywód wystarczająco wykazuje niedopuszczalność skargi kasacyjnej, skarga nie zawiera jakiegokolwiek analizy prawnej możliwości skorzystania z innych środków prawnych.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

jw